

В настоящата курсова работа към “Техники на логическа манипулация” ще разгледам Библията като елемент на манипулация от прастари времена. Не настоявам да се съгласявате с мнението ми по темата, а да “погледнете” отвър написаното в книгата за да отгатнете “шифърът”. Не смятам също така да се вживявам в ролята на Дан Браун, да търся скрити послания зад видимото, а да представя своята позиция по въпроса за Свещената книга и религията като цяло.

Някога много отдавна, още когато първите хора- Адам и Ева обитавали Райската градина, на бял свят се появило Дървото на познанието. Господ Бог забранил на хората да откъсват и ядат от неговите плодове, но не щеш ли един ден Ева била изкушена и подмамена от Змията да изяде една от сочните, червени ябълки. От този ден насетне, Бог изгонил своите творения като ги осъдил вечно да се скитат по земята в търсене на своето спасение. С това се поставя начало на Първородния грях, който “тежи” и над нас- наследниците на Адам и Ева.

Стореното от първите хора създава хаоса, в който човек продължава своето съществуване. Точно този хаос и безредие са тези, които именно книги като Библията идват да подредят. В превод Bible означава “хаос”, “безпорядък”. Сътворена от шепа хора Свещената книга представя една от истините за света, споделяна най-вече от християни и в малка степен от юдеи. Тя е съставена от две части- Стар и Нов завет. В настоящата писмена работа ще се концентрирам върху Новия завет защото ми е повече познат. От идването на Исус Христос до темата за Старашния съд.

Дали Библията е една добре замаскирана манипулация?

Би било нелепо да се изправя срещу Свещената книга и религията като цяло за да кажа, че са добре измислена лъжа. Не, това е безполезно. Това, в което виждам смисъл е да отида отвъд написаното за да разбере същността на учението. Както казах по-горе много, много отдавна неколцина хора са се събрали за да напишат историята на света. Също както праисторическите хора са имали своите митове и легенди, които са им давали сигурност в несигурното време, в което живеят. Както знаете те са били част от ежедневието на племето и са целели да обяснят съществуването на множеството природни явления, на другите в групата, на света като цяло. Какво по-лошо от това да живееш с мисълта, че си никой и нищо на този свят? Че нямаш корени и история, които да обясняват твоето съществуване? И още първите хора са съзнавали тази необходимост.

С течение на години, десетилетия, даже хилядолетия настъпва моментът, в който тази шепа хора решава, че е време да се даде отговор на всевъзможните въпроси на хората. Така те сътворяват една от историите- тази за Бога. Те все още не са знаели за произхода на света, но са заложили на идеята, че божество стои в основата на сътворението. Дали Бог съществува или не- е друг въпрос, на който няма да се спирам. Само ще кажа, че вярвам в идеята за Бога. И така, след Първородния грях те “сътворили”

Вавилонската кула, Ноевият ковчег и не на последно място частта за Йисус Христос и Страшния съд. Някой ще каже: “Да, но Библията е дадена на хората от Бог, а не е измислица.”. Обаче има множество доказателства, че тя е написана с човешка помощ. И безпорно е така. Според мен, тя идва да замести митовете и легендите, и е насочена към по-голяма част от населението за да го възпита в примирение, молитва и най-вече вяра в доброто, което предстои. Идеята е много хубава, но ако изпозваме днешните термини, Библията е един вид средство за манипулация или се е превърнало в такова. Вземете като пример множеството секти, които съществуват по света. Не е ли именно манипулация, когато те те ограбват, а след това те карат да се самоубиеш в името на Бога?! Несъмнено учението проповядвано в Библията в този случаи се използва като средство за влияние върху хората понедин или друг начин.

И така, Библията идва да покаже на хората, че те имат минало (Адам и Ева, например), настояще (молитва) и бъдеще (Страшния съд). Всичко е така логично измислено и подредено, че малко хора биха го поставили под въпрос. А тези, които са го стори, са изгорели на кладите преди хиляди години. Но освен обяснение на света, Свещената книга легитимира властта на тези, които разполагат с нея и приучават на подчинение обикновените. Учи ги да бъдат пасивни в действията си и активни в молитвата. Един съвестен християнин би се молил най-малко два пъти на ден- сутрин и вечер, което отклонява вниманието му от важни занимания като политиката. А самият молитвек представлява сборник с текстове, които отговарят на всяка нужда на човек. Четат се за съсредоточие, за здраве, за недоброжелатели, при смърт.

Както казах по-горе Библията бива съчинена от хората в служба на тези, които притежават властта. Тя отвърща вниманието от политиката и го пренасочва в посока на постоянен страх от Бога и това какво те очаква след физическия край. Библията един вид легитимира властта на тези, които я притежават. Ако не беше така защо през Средновековието се наблюдава срастване между царската власт и тази на Църквата? Именно защото докато кралят “играе” на ниво международна и вътрешна политика, Църквата е тази, която се грижи за спасението на душите на хората. “In the beginning

was the word". В началото бе словото... На пръв поглед няма нищо съмнително в тези думи. Но за тези, които знаят английски думите "word" и "lord" са омоними. Защо да не го превода и да Ви изманипулирам като кажа: "В началото бе владетелят"? От тук се променя целият смисъл на писаното. И ако мога да го изразя в карикатура, бих използвала следната:

"В началото бе класовата борба". Карикатурата изобразява борбата на работническата класа, която се заражда в Русия. Ако разглеждаме по този начин Сътворението, то можем да кажем, че още от самото начало съществува неравнопоставеност между Бога и неговото творение- човека. Отново това предполага разделяне между властимащи и обикновени хора като посредникът между тях е именно Библията. Тя утвърждава властта на тези, които я притежават като същевременно с това възпитава в подчинение обекта на тази власт. Хората биват посъветвани да се молят в името на своето спасение тук на земята и да се примиряват със статуквото. Какво по-хубаво изобретение от това да държиш хора в страх от Бог и от бъдещето без да използваш крайни средства като войната например? "И вълкът сит, и агнето цяло"!

Написването на Библията ми напомня за филма "Селото", пример за затворена общност от хора, градяща се на отношението между обикновените хора и старейшините. За да се сплоти общността и да има мир се сътворява мита за червените чудовища. Силно е значението на червения цвят. Според неписаната легенда той привлича вниманието на съществата и ги насочва към селото. Моментът, когато става престъплението е повратен за развързката във филма. Но това на което искам да наблегна е начинът, по който се сътворява историята. Подобен е случаят със създаването на Библията. Тя разказва за историята на света от неговото начало до неговия край- Страшният съд. Но дали това обяснение е истинно никой не би могъл да каже. Подобно на старейшините в "Селото" група хора се събират за да обяснят защо, от къде, в името на какво хората съществуват. Така те сплотяват отделните индивиди за да създадът хармония и разбирателство, необходими за мирното съжителство между хората. Библията насочва поведението на хората към "човек за човекът е брат". Десетте Божи заповеди са като закон за средновековните хора. Те поставят в определени рамки действията на индивидите, като структурират всеки един възможен ход. След написването на Библията и нейното налагане хората стават подчинени на идеята за Бога, и властта на монарха- наместник на Бог на земята. Човекът бива обвързан с историята налична в Библията. Неговото ежедневие се предопределя от молитвата в името на Бог и всекидневният стремеж към спасение. В "Протестантска етика и духът на капитализма" Вебер много ясно описва ценностите на калвиниста. Той пести и се моли за да живее в Рая след своята смърт. Живее в отшелничество за да служи достойно в името на Бога. Но преди това да стане трябва да е налична Библията. Тя именно задава параметрите на човешкото поведение- какво е позволено и какво не бива да се прави за да намериш своето спасение.

До момента, в който един свещеник не се изправя срещу вярата за да я реформира. Да, далечната 1795г. когато Мартин Лутер закача своите 95 тезиси. От тук следва началото на края. Библията губи своето влияние върху населението. Човек започва да се съмнява в написаното в Свещената книга. Реформация и последващата Контрареформация. Въпроси като “Кой съм аз?” идват на дневен ред. Хората вече не са същите. Те се обръщат към науката за да открият истината за своето съществуване и обръщат гръб на Бога. Теориите за Големия взрив и хелеоцентричната структура на света стават актуални. Влиянието на религията постепенно отслабва за да отстъпи своето място на идеите на индивидуализма, хуманизма и т.н. Но да се върнем на въпроса за това дали Библията е средство на манипулация.

Отговорът е “Да”. Първоначално тя е била използвана от монарсите за утвърждаване на тяхното управление. Друг пример е позоваването на Хитлер върху религията за легитимиране на своята власт. Пречупеният кръст представлява “пречупване” на идеите на християнството през мисловната призма на фюрера. Пример за това е надписът на врата на Аушвиц “Arbeit Macht Frei”. В превод това означава “Работата прави човекът свободен”. А какво е именно изначалното желание и стремеж на човека? Прави сте- да бъде свободен. Древните философи са открили тази закономерност. Апостол Павел казва: “ Показвайте ревност за по-добри дарби и аз ще ви покажа път още по-съвършен”. Още повече в книгата на Норман Дейвис “История на Европа” в главата за Втората Световна Война става на въпрос, че много катедрали са изнасяли речи относно управлението на Хитлер и по-скоро за неговото утвърждаване.

Значението на знакът или символното насилие, което кръстът упражнява върху нас. Централният момент на Мистерията на Голгота е кръстната смърт на Христос, разпъването на въплътения в човешко тяло Бог върху Кръста на Голгота. И фактът, че Христос умира разпънат на кръст, а не по друг начин, ни показва, че Кръстът носи едно наистина дълбоко символно значение, един много дълбок смисъл. Какво е то? Защото в него е скрит ключът за разбиране на истинския смисъл на човешкото същество.

Още в най-древни времена, далеч преди появата на Християнството, кръстът може да бъде открит почти навсякъде по света. Има десетки, ако не и стотици обяснения на този символ, и все пак ще се опитам да прибавя едно ново обяснение на този знак, наричан в първите векове на нашата ера “Божият Знак”, и впоследствие превърнал се в най-въздигнатата емблема на християнската вяра.

Ако направим една схематична рисунка на Космическото Развитие то ще получим следното:

В прадалечното минало, още преди Сътворението на Земята, ние имаме едно първично Единство, една Монада, в която всички сили на Космоса действат в съзвучие и в хармония. Това е отбелязано в горната част на схемата. По-късно това Единство се разделя на две – на Добро и Зло – и това продължава също и в настоящия момент. На схемата в ляво е изобразено Доброто, в дясно – Злото. Тези две Начала са, така да се каже, в конфликт едно с друго, и от сблъсъка на техните сили се поражда развитието на света. Този сблъсък се осъществява с особена сила в човешката душа, и тя е самата арена на този сблъсък. Човешкото същество е равноотдалечено от Небесата и от Бездната, и схематично изразено, е точно по средата между Доброто и Злото. Така че мястото на човека в схемата е точно в центъра, където се сблъскват силите на Светлината и на Мрака.

Но да се върнем на основното положение, че Доброто и Злото са в конфликт. Както отбелязах, това все още е така. Но то не трябва да продължава да бъде така. Спомнете си думите на Рудолф Щайнер, че ние живеем в един умиращ Макрокосмос, в един Макрокосмос, който вече не може да породи от самия себе си силите за своето развитие. И Земята е тази планета, която излива в Макрокосмоса нови жизнени сили. Това е така, защото е дошъл моментът да започне край на това разделение, дошъл е моментът Добро и Зло отново да започнат да се сливат в едно ново Единство, от което ще бъдат породени силите за новото развитие на един нов свят, и това се слъчва именно на Земята, но след Мистерията на Голгота. Това е показано в долната част на схемата. И моментът на крайното противопоставяне на силите на Светлината и на Мрака, и съответно моментът, когато трябваше това противопоставяне да бъде преодоляно, бе именно времето, когато се извърши Мистерията на Голгота. Тогава Христос слезе и преодоля материята, преодоля смъртта, преодоля и Злото, като подчини Луцифер и Ариман на своята власт, както това е изразено в скулптурата “Представителят на Човечеството”, и преобърна Космическото Развитие. Христос показа новата цел – превръщането на смъртта в живот, на Мрака в Светлина, доколкото те са двете половини на едно цяло, и стана ръководен Дух на този процес. Но този процес се разгръща най-вече в човешката душа, защото само човекът може да превърне Мрака в Светлина, и по този начин човекът отново е в центъра на Мировото Развитие, затова в централната част на схемата отново трябва да поставим човека.

И сега, ако прекараме една линия от миналото през настоящето към бъдещето, една така да се каже времева линия, то ние получаваме една отвесна черта. Ако от друга страна прекараме една линия между двете противоположности, между Доброто и Злото, то получаваме една хоризонтална линия, минаваща през настоящето. И така,

получаваме един кръст. Това е кръстът, символът, който обхваща в себе си цялото световно развитие.

В центъра на фигурата – където е пресечната точка на двете линии – е мястото на човешкото същество като арената, на която се решава бъдещето на света.

И затова, когато Христос извършва Мистерията на Голгота, трябва по някакъв начин да бъде изразено дълбокото значение на онова, което се случва тогава. Защото всичко свързано с Христовото Дело е надарено с огромен смисъл, и нищо от онова, извършено от Христос, не е случайно, най-малко пък начинът, по който Той премина през смъртта. Христос бе прикован на Кръста – това означава, че Той пое върху раменете Си грижата за Космическото Развитие, че Той обвърза Себе Си с всички същества и пое ръководството на цялата Еволюция. Нека Ви припомня думите на Платон – Бог разпъна Мировата Душа под формата на Кръст върху Мировото Тяло. Мировата Душа тук се явява Христовото Същество, всепроникващият “Аз съм” на Вселената, а Мировото Тяло е Световната Еволюция. Платон знае за този процес, който намира своята връхна точка в Мистерията на Голгота, и неговите думи впоследствие напълно закономерно се оказват пророчески.

Трябва да се отбележи, че има две разновидности на кръстния знак- гръцки и латински:

Гръцкият кръст е този, двете линии на който се разполовяват от пресечната си точка. Той е по-симетричен и сякаш по-идеалистичен. На горните схеми е изобразен именно гръцкият кръст, но всичко казано там важи и за латинския. А латинският кръст е такъв, че горната му част е по-къса от долната и той е по-реалистичен, на пръв поглед по-земен.

И накрая, за да приключи със символното значение на кръстта, нека разгледаме една друга схема. Именно тя доказва символната манипулация, която е пред нас. Всичко е толкова логично, толкова саморазбиращо се и самодостатъчно, че трудно би могло да се постави на критика. Убедете се сами:

Като друго доказателство за символите, с които си служи Църквата за да въздейства на нашето посъзнание, ще се позова на фигурите, които се намират над Царските двери.

Може би Ви е направило впечатление, че обикновено под кръстта се изобразява череп или дракон, които идват за да олицетворят Ада. А над кръста е нарисуван гълъб, който се асоциира с Божия дух и Рая.

Ще спра до тук със символното насилие за да продължа с разглеждането на Библията от съвременна гледна точка като "прародител" на психологията. В писанията се казва, че човек трябва преди да уважава другите, на първо място (след Бог, разбира се) да цени себе си. Едва когато е полезен за себе си, той може да е полезен за останалите. Нима това не е първият урок и на психологията? Или "ако някой удари бузата ти, обърни си и другата"- идеята да бъдем толерантни. Много са допирните точки между Свещенното писание и психологията. Посланията на апостол Павел могат да се разглеждат като такива, както и притчата за Соломон. Нима самият пример на Христос не е показател за благородно отношение към трудностите, вяра в доброто и хората?

Нещо, което мога да добавя е, че ако приемем митът за Вавилонската кула, можем да кажем, че след разделянето на хората по езици е било необходимо някакво средство, което отново да ги обедини. Защо да не приемем, че това именно е Библията. Текст, който едновременно да прославя Бога и да описва неговата загриженост за бъещето на своето творение- човекът. По това време все още не са съществували националните държави, поради което се засилва ролята на такива писания като Библията, които да осветлят историята, да подплътят ежедневието като същевременно с това дадат насоки за бъдещето. "Познайте истината и истината ще ви направи свободни". А коя е истината? Разбира се това е истината, че Бог съществува.

Преди известно време разговарях с един мой приятел относно религията. Това, което разбрах от него бе, че според него Бог не съществува щом позволява такива злодейства да са се случвали и да се случват по земята. Като пример даде Втората Световна Война. Моментът, в който решението на един управник коства живота на 6 000 000 евреи. Къде е Бог? Или дечицата, които ежедневно умират по целия свят от глад докато някой се чуди какъв кроасан да си купи- с шоколад или карамел. Защо Бог го няма? Защо си затваря очите за едни, а другите ги лишава дори от обяд? За жалост не бих могла да отговоря на тези въпроси защото и аз си ги задавам понякога. Но ако Бог наистина съществуваше защо не се намеси? Не казвам, че не вярвам в съществуването на Бог, но сякаш той се е затворил в църквите и манастирите и ако искаш да се докоснеш до него трябва да го търсиш там, ти да го потърсиш...Преди известно време имах възможността да прочета един разказ относно някакво чудо станало в Русия. Една жена на име Жана била доста развратна и безбожна, псувала и се държала безотговорно с детето си докато не дошъл момента, в който починала и трябвало Бог да я съди. Качила се Жана на небесата и Дева Мария ѝ казала, че трябва да види какво я очаква. Така и станало. Изведнъж Жана се озовала в Ада. Там вуняло ужасно, имало хора чиито меса висели, а

те самите били в огромни казани както е описано в “Ходене на Богородица по мъките”. Жана се отворила и помолила Бога да и покаже и Рая. Показал ѝ Бог Рая и дошъл оментата, в който трябвало да я съдят. Но Бог казал: “Понеже баща ти и твоето дете непрестанно се молят, реших да ти дам още един шанс. Ще се върнеш на земята и ще започнеш да славиш Бога.” Така и станало. Изведнъж тя е озовала на операционната маса заобиколена от множество студенти, които правели опити с червата ѝ. Всички останали изумени когато тя отворила очи. Станало било чудо! Жана се подложила на втора операция, която да потвърди, че червата ѝ са напълно здрави. Така и станало. От тогава насетне Жана славела Бога и редовно взимала причастие.

Да предположим, че разказът е верен. Но защо това не се случва на повече хора, а е само единичен случай? Трябва ли човек да се моли по два пъти на ден, да посещава църквата и да си пали свещичка за да усети по някаков начин присъствието на Бога? Може би именно в това се крие идеята на вярата- в постоянството.

С казаното до тук целях да насоча вниманието Ви върху една рядко оспорвана истина, а именно истината за Библията. Дали трябва да приемаме за даденост писаното или да се замислим над идеята за нейното създаване. Самата аз съм вярваща защото считам, че човек за да живее се нуждае от вяра в нещо било то Тангра, както прабългарите или Лада както славяните. “Вярата крепи човека”. Това, което трябва да се избегне е вярата до степен на фанатизъм както често се получава в сектите и ако мога да посъветвам нещо хората, то то би било: “Вярвайте заради самата Вяра!”. И накрая ще завърша с един виц, който наскоро четох. Съпруг и съпруга от 20 години се хранили разделно докато не дошъл момента да починат. Възкачили се те в небесата и били поканени на обяд. С влизането в ресторанта мъжът попитал: “Колко ще струва това ястие?”. Ангелът му казал: “Безплатно е!”. Мъжът се учудил и след малко отново задал същия въпрос за една друга госба. Ангелът му отговорил аналогично. Тогава мъжът се обърнал към жената и казал: “Виждаш ли! Ако не те бях послушал още преди 20 години щях да съм тук.”...